

Sy-li spéwał,
Pilnje dźéłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méry
Čerstwosé da.



Njeh ty spéwaš,
Swérnje dźélaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Szerbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlétnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Druha njedzela adventa.

Łut. 21, 25.—36.

Šsrijedža wé wješesym adventskim cžaku křutne kłowo, kotrež naš sastróža. A tola, šchtóž šo psches Křystuša prawje sastróžicž da, teho wón sašo k noweji radošczi wjedže.

To wubudžaze kłowo našeho Šbóžnika, hdyž čže šo nam saštyšacž pschi pomyšlenju na pošledni advent:

1. Pošbėhncze kłowy w radošczi!
2. Wutrobny w pobožnosczi!

1. Tón Šbóžnik pschińdže w krašnosczi a možny! Njedyrbjeli šo nabojeć? Čłowjekam budže šo seznyč psched strachotu a woczakowanjom tych wězow, kiž na semju pschińcž dyrba. Wón njepschińdže w kłabosczi, ale křlny a móžny — a tola šo bojeć njetrjebamy. Pschetož wumóženje šo pschibližuje. Wny šmy jemu wjele winojczi, kaž Jakub Čsawej. Ale hdyž šo my šami šudžimy, čže wón k nam pschińcž, šo by naš wobhnadžil. Duž pošbėhncze kłowy! Šchtóž woczki k semi škozi, njewidži, šchtó pschińdže. Šchtóž w prawym cžaku na nusu, křorosč, starobu, kotrež móža pschińcž, šebi njemyšli, je loškomyšlny. Tak loškomyšlenny šud šabudže, kotryž wěšcže pschińdže. „Pošbėhncze kłowy!“ Wješelcže šo jeho pschińdženja! „Wasche wumóženje šo pschibližuje!“ Ša toho? Ša wumóženych. Ša tych, kiž w druhim artiflu wušnawaja: „Křystuš je mje wumohl“ a w tšeczej proštwje prošča: „Wumož naš wot šteho!“

2. Gladaježe šo křwětneje myšle a starosčže žiwnosčže. Někotremu je jěšč a picž to jenicžke, po čžimž šebi žada; drugi drje rjeknje: to mje njetrjehi, ja džé mam lédma něšcto jěšč. Wny njechamy wobškoržecž, ale škoržicž, hdyž šo starazy šwoje starosčže na Boha njeczišnje a na njebješa šebi njemyšli. Šacž je jěšč a picž to jene a wščitko, šchtóž mamy abo po čžimž žadamy, dotelž nimamy, wutroba šo psches tajke žadanje k semi dele čžehnje — duž wutrobny do wyšokosčže! Těhodla wachuježe a modlče šo! Wutrobny horje w pobožnosczi! Pobožnosčž šo šjewi w modlitwje. Wny šmemy dwoje prošnyčž — šo šmemy čžeknyčž. Křesčcijan je čžeknyčž. Pschi pošlednim šudženju reka čžekacž — haj, čžekacž temu šudženju kaž Šot še Šodoma — a š druga, šo móžemy wobštacž psched čžłowškim šynom, hdyž drusy to šudženje doštanu: „Džicže přecž, wy šakleczi!“

Duž hotujmy šo, šo njebyčmy šo bojeć trjebali druhého adventa, hdyž wón junu pschińdže, a wobštacž mohli psched našchim Šbóžnikom, hdyž wón pschińdže jako šudnik žiwych a morych. Šamjeń.

Jan w jaštwje.

Ša šwjaty adventski cžak pscheložil K. A. F.

Šczenje křwj. Mateja 11, 2—10.

(Šotracžowanje.)

Měrtuj šebi to, o křesčcijano, a njedžerž psche wjele na šwoju wutrobitošcž, tak dołho hacž je šo wona jeno hałle we

wojowanju a pschimanju pofasowacž mohla, niz pak hiščže w snježenju a w czerpjenju. Ty by hač dotal se kылnej ruku i mjeczom sejhrawal, budže tež twoje ramjo schit pschedžeržecž móž bjes wuspróznjenja? Twoja wěra w strowych dnjach a pschi czerstweje krwi nima ho hiščže jako wopofasana wobhladowacž, wona dyrbi prjedy wohnjomu pruhu w tyglu horja wobstacž. Pschihadža tajka nusa na naš, pschecžiwu kotrejž ho njemóžemy wobaracž, ale smy swjasani, jeczi, wopuschčzeni, bjespomozni, potom tu spytowanje dwěla a njesčerpnoščže steji. W thoroščach pod bolosčžemi, kotrejž smi abo kotrejž našchi smójbni a po tajkim my i nimi nošymy psches hobucžerpjenje, tehdy smy kaž Jan w jastwje, tehdy je wěra mała, wutrobitoščž spadnjena, sczerpliwosčž, kač husto! na wuńdženju.

Alle, moji lubowani, pschi tym to wulki rosdžěl čžini, tajki pucž sajata a srudžena dušcha dže se swojej dwělnosčžu a njesčerpnoščžu. Jan w jastwje, hlejče, wón njesapaduje do czeržkich myšlow nad swojim njesbožom, wón njeskorži swoju nusu němym scženam, wón njetorha i hnewnej ruku sa želesnej lěpžzu swojeho jastwa, ale sčto wón spocžina? Wón scžele poškóstwo i Sesušej; praschenja a dwěle swojeje dušche, wón je temu pschednosčha, kiž móže sam je sroschwjasowacž a na nje wotmolwjecž. Dule je město, hdžež dyrbinmy wot sajateho Jana wufnyčž, runje kaž je wón sam wufnył wot pobóžnych stareho kłuba. Mjenujž našche starosčže, našche tyšchnosčže, našche dwěle, našche praschenje — se wščem tym njesměmy nihdže druhdže thodžicž, kłiba i swojemu Anjesej; i njemu, horje wone kłuscheju. Wufnyčže se psalmow, kač ho dušcha se swojimi nusami a škóžbami horje dobywa i Bohu! Tam ho wšhitko, sčtož wutrobu pohnutwa a wobčežža, jemu pschednosčha; tež so Wóh tač i daloka steji a ho potaja w cžabju nusy, to škóž Davit Bohu samemu (Ps. 10.), so Anjesowe kłoki w nim teža a jeho ruka jeho cžiščži, to škóž wón Anjesej samemu (Ps. 38.), haj a wón wuwola: mój Božo, mój Božo, cžeho dla by mje wopuschčžil? (Ps. 22.) Kač pomnjecž-hódnje to je a kač wažne! Ho tajkim w sacžucžju wopuschčženoščže wot Boha tola žane druhe napomozwołanje njeje, dylži wolanje po Bohu a na Boha sameho škóžene! W tym rosdžěla ho srudoba wěrjazy wot struchłosčže tyč, kotřiž žaneje nadžije nimaju. Pschihndže-li njewěrjazy cžlowjeł do horja, dha se swojej škóžbu njewě hdže; dyrbi-li bjesbóžny cžlowjeł něščto czerpicž, dha ho sběha a sakhadža pschecžiwu Bohu; ale dušcha, ho Bohu doměrjaza, njedawa ho psches ničžo wotdžeržowacž, na Anjesa sameho ho wobrocžecž; wjele bóle wšhitko, sčtož na nej leži, samo swoje dwěle jemu pschednosčha i praschenjom a modlenjom, a to, sčtož ju njesčerpniwu čžini, haj swoju njesčerpnoščž samu wona dele položa psched trónom najwyschšcheho.

O čžinčže wšchač to, wy srudni! a kiž scže wy do nětku a dženka hiščže njespytowani, pschedewsmicžže hebi kručže sa cžab swojeho spytowanja, so wšchač nochzeče nihdže druhdže pschihadžecž je swojej bolosčžu a se swojimi škóžbami, dylži tam, hdžež je Jan i jastwa swoje poškóstwo póškłal, so wšchač nad sobu dobudžecže, wšhitku swoju starosčž na Anjesa cžišnyčž. Sčtož to čžini, tón shoni, so je derje čžinił, a budže tež směcž i psalmistom wobšwědcžicž: ja se žadosčžu wocžakuju teho Anjesa a wón ho se mni nakłila, a kłyschi moje wolanje (Ps. 40); wón škóžnje swoju dušchu do tajkeje wobstejnoščže pschinježe, so móže i nadžijepolnej wěru prajicž: mjelcž, o moja dušcha, Wóh cže, kaž ho kłuscha, i nusy wuwjedže. Pschetož

II. kač čžini kłusčž i Janom w jastwje? Na tu prascheč: Ssy ty tón, kotryž pschicž ma, abo mamy na druheho cžakacž? — njesčžele wón wšchač jemu žane jednore haj a ně, ale praji i wotpóškłanymaj wucžobnikomaj: „Džitaj a powjestaj Sanej sažo, sčtož wój kłyschitaj a widžitaj: Sšlepi widža a kłromi thodža, wufadni budža wucžisčženi, a kłuschi kłyscha, morwi horje stawaju,

a kłudym budže ewangelion předomane. A sbóžny je tón, kiž ho na mni njepohórschuje.“ Se swojimi džiwami po tajkim wotmolwja Sesuž ho praschazemu Sanej a psches skutki roschwjasuje wón jemu jeho dwěle. — Móžna wotmolwa, dobyčžerški roschwjas!

Tu dyrbi nětko Jan najprjedy na druhich widžecž, sčto Anjes čžini a je, so by tež sa hebe swoju wěru na tym wobnowil a poškłnil. A tuto waschne Sesužowe, Jana w jastwje powucžicž, je wobšwědžowanja-hódnny potiw sa wšchěch tajkich, kotřiž ho w jatbje dwěla a małowěry namakaju, so dyrbja hebi móž bójškeje hnady na žiwych pschikladach a šwědcženjach pschitomnicž. Ewangelion je dže móž Boža, kotraž sbóžnych čžini, kaž Šamol wobšwědcža. Šóždy wěrjazy kłhesčžijan tole shoni. Alle cžabju sčstupuja, hdžež to mjenje na hebi samych sacžuwamy, dokelž smy i temu psche kłabi a pocžisčženi wot sacžucža hubjenoščže. W tajkich mutnych cžabach dyrbinmy potom na druhich hladacž, kotřiž twjerdže steja, a mamy ho na džiwy dopomnicž, kiž je wěra pola nich skutkowała, na te prawe duchowne džiwy, hdnyž su ho psches ewangelion i mornych cžlowjekow živi cžlowjekowo scžinili, i kłuchich a kłepnych kłuschazy a widžazy, hdnyž buchu kłrome, lěnje dušche cžile a czerstwe sa kłhodjenje, a kłubofo padnjeni wot wufada hrěcha a njepocžinkow cžisčži a jasnji; — pschetož w tym ho Sesuž tež mjes nami jako kłhrystuž wopofasuje a my dozpiwamy tu wěstoščž, so na žaneho druheho cžakacž njedyrbimy: je to wumožaza, hojaza, posbėhowaza, pschetworjaza móž jeho swojateho ewangelija, kotraž šwědcženje sa njeho wotpołoża. — Tež dyrbič hebi pschitomnjecž, sčtož Boža miłosčž hižom nad druhimi čžinjesche, kač Anjes pschi nich stejesche a je jim i jich nusy wupomhčł a jich i nožy horja sažo wuwjedł a do šwětku wješela stajil. Haj, druhdy njetrjebajč hčle daloko thodžicž, šwědcženja wumožazeje džiwowomozny swojeho Boha pytacž; wrócž ho jeno do swojeho samšneho žiwjenja a pschedstaj hebi dobroty Božeje hnady, kotrejž ho tebi samemu dostachu wot twojeho džecžastwa šem, a kač bu tebi hižom pschepomhane psche wšcho docžakanje, psche wšhitko praschenje a myšljenje, dha budžescž nětko w swojim jastwje i dopomnjecžom na to, kač bu něhdny wufwobodženy, ho troschtowacž a i nashonjenja, kotrejž cži šandženoščž twojeho samšneho žiwjenja poskicža, budžescž móž nadžiju czerpacž sa pschichod. Slej, tu Anjes tež tebi wotmolwja na twoje stysne praschenje se swojimi skutkami, se skutkami, kotrejž wón niz jeno na druhich, ale na tebi samym čžinjesche, so dyrbič sahanibjenty a troschtowany jemu wobšwědcžicž: Kač husto, Anježe, škóžach a kač husto mi twoja ruka njenadžizy pomhčhe!

Powucžliwe je po tajkim sa wšhitke srudne dušche to waschne, kač Sesuž i Janom w jastwje čžini, hdnyž jeho namolwja, so by na džiwy, ho psched nim stawaze, kėžbował, a to na same tajke džiwy, w kotrychž je ho pomozna, spomozna, wumožaza luboščž Šbóžnika wosjewjala. Sčtož je w jatbje horja, potřeba kылneho troschta; skutki nětko su móžnišche dylži kłowa, a hdžež kłumšchne dopofasma i pschicžinow, kotrymž dyrbi drje rošom pravo dacž, njeskutkujaj, dokelž mjenujžy spróžna wutroba sobu njemóže, tam dyrbja skutki rēcžecž a dyrbi shonjenje nadawł pschewědcžazeho troschta wufwobodžecž. Měj jeno kóždy swojej wocži wotewrjenej sa wšcho, sčtož šwěrnny Wóh dobreho nad nami čžini, dha jemu na posbėhnenju njepobrachnje, hdnyž nětko šle dny na njeho thodža. Dyrbinmy tudy sa Šosefom w Egiptowskej čžinicž, kiž je w šydom plódných lětach wufwobitł nahromadžil sa kłėdowaze šydom kłódnje lěta, t. r. my dyrbinmy w swojich wutrobach, tač dolho hač ho nam derje dže, potkład dopomnjecža a džaka napschecžiwu Bohu hromadžicž, so mohli ho potom sa cžab horja wot teho žiwicž a na jeho dobrotu nadžiju stajecž.

(Pschichodnje škóženje.)

Fijalka —

czichosć a merność; dowérne podacze abo wéra! —

Słóh: Shwalena budź, rjana kwětka —

Slaj, twój kral ńo bliži t tebi,
 Jesuś, twój Smanuel,
 Nětko pschezo hšhcze s niska,
 Krańje junu, — wón twój dźel,
 Nad kotrymž ńo radujesć
 A s nim budej wuczetnjesć! —

Sunu jako ńudnik pschińdže,
 Niž ńo bliži t Zionej
 Poniznje nět hšhcze s hnadu! —
 Witaj s duschu wěrjazej
 Seho, kiž cze lubuje
 A chze krańje pschicź cze!

Esy-li kwětka, duscha, psचना,
 Kotraž ńlonzo lubuje,
 Dha ńo nalęczo czi bliži
 A s nim mlódne žiwjenje;
 Jesuś tebie wobsoža;
 Seho ńy ty fijalka! —

Fijalka je kwětka něžna,
 Czichosć, merność dychaza,
 Malětnja ńo debi pschnje
 Semja s njej, hdyž wotucza
 Se spanja tu ńmjertneho,
 Kotrež bē ju wobdało! —

Njewjesćinśke saczuwanje
 Widžecź kwětki pschnosć da;
 Czische, mernje wustupuje,
 Potornje ńo poklonja.
 Žiwjenje je kčējaze,
 S njej wschal s nowa sřhadžaze.

Eswojedžen kwafny wustupuje
 Se žiwjenja wšhdneho
 Runo milej kwětzy pschnje,
 Hdyž nět sřhadža nalęczo
 Swjasanymaj t mandželstwu
 S njewjesćinśkej lubosću.

Njewjesta a nawoženja
 Polnaj czichoh' wjeřela,
 W duchu mernje wobsoženaj
 Gladataj do žiwjenja,
 Niž ńo blyščczi psched nimaj
 Wjeřele kaž žiwy raj.

S Boha duscha wobhnadžena
 W něžnej, sbóžnej rjanosći
 Njewjesta je Jesuřowa,
 Sahorjena w lubosći
 A njemu, kiž ju wobsoža,
 So je polna wjeřela.

S wěru sapschijala žiwej
 Eswojeho je pschecžela;
 W nim je pokoj namakala,
 Kotrehož ńwět njedawa;
 W nim se ńmjercze wozuczi,
 Sbóžnje ńo s nim stowaršchi! —

Wjeřelosć je seshadžala
 Duschi, s Boha rodženej;
 Satežela je czicha, merna
 W Jesuřu nět radość jej;
 Psचना jeho fijalka
 Seho wona lubo ma!

Njewjeski je nawoženja
 Jesuś, nasch Smanuel;
 Esłubił s lubosću je wěcznej
 Eso nam, wón nasch dobry dźel!
 Do nas plodži s miłosće
 Eswoje snamjo njewjeske.

Wěra sjenocza s nim twjerdže,
 Žiwa w horzej lubosći;
 Na klinje jom' wotpoczuj
 Duscha w czichej merności;
 Eswojoh' dźerži Sbóžnika,
 Niž ju wjedže do njebja!

M. U.

Bohatstwo.

Shudny mlódženž ras je ńwojim něhduschim wuczerjom sařo hromadu pschińdže a jemu hórko sřozesche, kať ńo jemu tať hubjenje wjedže, kať ma ńo tón a tamny jeho něhduschich sčulskich towaršchom wjele lēpje; czi ńy s bohatstwom wobsoženi, wón pať na wschēm nusu cžetpi.

„Esy dha ty woprawdže tať shudny?“ wuczer wotmolwi, „ty dže polny strowosće pschede mnu stejisć. Tule rufu,“ wón potraczesche, mjes tym so jeho prawizu sapschija — „móžnu a wustojnu t dźelū — by ty ju ńebi drje sa tyřaz toleť wotwosacź dacź chžyl?“

„Bóh mje swarnuj“, mlódženž rjetny, „kať mohlo mi to do myřlow pschińcź!“

„A ńwojej moczi“, wuczer potraczesche, „kotrež tať cžerstwje do Božeho rjaneho ńwěta sřladujetej, sa kať wjele pjenjes by ty jej drje woprowal? A ńwoje ńlyšchenje, psches kotrež ńo ptacžlow spěw, hłóh ńwojich pschecželow t tebi dobywa, by jo ty sa kralowśke poklady saměnil?“

„Wěscze niz!“ wotmolwi mlódženž.

„Nó dha njestorž, so ńy shudny“, džesche wuczer, „ty mať kubla, kotrež wschē pjenjesy pschewaža!“

F.

S nozy do ńwětka.

Stare, hšhcze njewocziščžane powjedańcžo Jana Bórskeho.
 (Potracžowanje.)

IX. Wumóženje.

Pschemodž mje, pschecželo! Sa chzu czi potasacź, kať je cžlowjef Božu podobnosć sřhubil. Ty dyrbišč sřonicž, kať cžlowjef cžlowjefow loji kať džiwi sřót, bije kať sřót, kormi kať sřót a na pschedať honi kať sřót.

Slej, tu cžepja hromadki cžornych pohantow s najhorzyschich krajow a hromadki džiwich pohanow. Sich dracž řhodži wokolo nich s řjudom a tyransřim mjeswocžom. — Njewlyščisć sčřecžecź? Tamle je jedny macžer pschedal wot wrěščžateho džěscža. A dóžž ńo njechatej džělicž, ruba ńo woběmaj wótrny řjud do ranow, so ńo žalostne sčřecženje psches tarhoschējo pscheliwa. — Wbohej! Dajtej řej bycź! Řriedny budžeya ńo kamjenje řmilicž, dnyli wotrobny njewólnisćich pschekupžow!

Řchřp se subami, pschecželo, abo platakaj, hdyž tajkele widžisć.

Ty prajíš: Čeho dla dha křešćijaniske ludy čerpa, so maju muhamedansky takle ludzi sa stót? — D hańba ja křešćijanow! Woni řebi řamo w někotrych stronach Ameriki a Afiskeje njewólnikow džerža, džimi lud toja, na pschedań wódža a řurowscho drěja dnyli hdže řadny pohanski lud.

Nječ řo čzi wutroba njeřwěła! Dřiřće řrudniřche dnyřiř tu namjedźić. Hlej, tamle řu nimale nahe Gricowki! Wěř tu, řchto řwjata hańbicziwořć je? dha řnano trochu čzujesř, řa řo řejata hańba jim psches čžělo drěje, řo čzyle najradřcho, řo by je řemja póżřęła. Řich tnyřne prořchenje njeje jim pomhało. řsurowje řu jim čzwilerjo drascziczkřu se řchije ředřeli, řo byřhu jich řjane řtawy bohatty nješwarnikow na řupjenje wabiłe. řchto wone čzuja, hdyž řajki bohacřř mješ nimi řraczi a hješ hańby hlada, řotra by řa njeřo była! A nječ jeno řo řana wobara abo řnadž hrořnje pohladnje! Řich pschedawarjo řo se řuczřatym řřjudom podarmo njenořcha. Wotwobroczi řwojeje woczzi wot řalořnych řtronow! Marju tu tola njewohladamoj. Wčžera je ju řaroměr wufupił.

Dženřa njeřěřche řaroměr na wifach, ale hnaty wot wutrobnych hibanjow řěřche do řhěže řchol, řotruž ře řebi griciřke towarřstwo wotnajalo, řo byřhu řo tam Gricowki řhowale, dóniž nje-mohle řo domoj póżřęć. Wón móżesře ř tym řónřkim hieč, dořelž řěřhu řa wjele wobleczenia dořtala, řo móżachu řo derje dořć řwoblecacz. — řaroměr řa řyłu nóz woczřka řandželil njeřěřche; hlej, jemu wuřnyčř njedachu myřle na Marju, řiž ře řyłe podobna na jeho psched lětom řemřjetu njemjestu. řnano řěřche ř tymi myřlemi řtanyl: řa ji wřchitřo rořpřaju, a wona řo wěřće wobaracz njeřudže. řa řyđžen řym tu w Alexandriji hotowy, a na řa řo dořho ři řhmanu hořpodu wobřtaram. řotom řo wjeřemoj do mojeřo řraja, hdyž řebi ju řwěrowacz řam, řo byř ř nej radořtne řiwjenje wužiwal.

Duży nuts do wulfej řtwy pyřařčtej jeho woczřy lubořnu Marju. řa řa řlaczo ležesře na řlinje řwojeje řlacateje maczerje, řotraž ře řo řež na wif pschiwjedła a wot towarřtwa wufupiła. řo ničřto wupřajicž njemohł, řa řimaj ře, řako řo wufupjenej řudy řa řelřo čžakow njenadžyř namakařčtej.

Hdyž řaroměr řařtupi, ře macz řunje powjedala, w řajřich čzwilach řtej ř Marijneje młóđřčej řotru pobylej a řa je řeje řuřcha psched řřjomi dnjemi ř njewólniřkeje hřóđže wuczahnyła do řwěřřnych njeřeř. řdyž řo řa do Marjneřo wjeřęła řrudoba mješesře, hdyž řež macz jeno psches řyly wu lubej njeřobej řečřesře, dha řo njedžiwajmy, řo ři hřřke řyly řežachu.

řaroměra to nařřóža. Wón ře řo nadžal, ju řpěřchnu, wjeřęku namacacz, řo je ř wohidnych pařorow wumožena a řo je řwobodu dořtala — a něřto tu jeje wobliczo w řylych řluwawře a nješnateje řony řyly na řju řapachu.

řola durjow řtejo wotřawřchi čzysře wón woczřaknyč, řacz řo řnano jeřny njeměr řnjepořoji. Duž řtawachu na wřchěř bořach wjeřęke řónřke a pschihadžachu ř njemu, řo jemu ř hnutym řłowami džakowacz a jeho prořyčř, řo by řo řa nje wřchitře řnjeřim se řmilneřo towarřtwa džakowal. A hlej, wón wuhłada řež Marju ř jeje maczerju řo ř njemu bližicž, a wutroba řo jemu horjesře. řako řa jemu ř Marijneřo mořreřo woczřka džakna řyly na řuku řapny, njemóžesře řo wón řřoro wjazy řđeržecž, wotwobroczi řo pomalu a njerjekny ničřo, řo řo hnyřdom pscheradžil njeřny. Wón wotřtupi na řhwiłku won.

řa řo nuts duży pyřny ř nowa tu jemu njeshnatu řonu, Marji něřchto powjedatu. A dořelž njemjedźiřche, řa by řebi řwoju wěž řawjedł, řyđže řo ř nimaj, řo by ř nimaj řečřal a řo byřhu řo řa řmješ řobu řesnali. — Ale řchto je jemu řwadžilo, řo wón po dořhej řhwiłi řajki řlědy a džitny do woczřow řtaže a řrudny wotěđže? Wón je ř Marijnnyh řečřow pyřnył, řo je njewjeřta była

a řo řo trochu hřřčće nadžija, řrista řa řo wohładacz, a řo čže pschi maczeri njeřenjena wotřacz, jeli-řo je jeřny nawořenja ř jeje nanej a řotřje wuřchol. —

řa něłotre dny džemy řa řo tam na tu čřiřččenzu hładacz, psches řotruž dnyřjachu řo tamny řyđžen pschihřate řlacate Gricowki řłóćicž. Dořelž je dořořdnja, njeje hřřčće čřiřččenza řa řo wulka řa řo popořdnju a wječřor. řenož řurřojo w řchěřřich řjanyh drastach ř blyřččatej řronju řo wuřtupowajo hordža a wotřje řakruja, řo křešćijaniki řa řo domoj čzahnu. řgipćčęnio w hubjennyh řlunřerach řlija řež, pschęčo Gricowki wjeřęke do čřolma du. řoniřka w dořřich młóđřnyh drastach a řich nahe džęćřiřka řwarja, čřomu řuřnyř radořčřiwje řtupaju. — Ale wjele křešćijaniskich wutrobow ř griciřkeřo towarřtwa řpěwa mješćo řhwalbu a džak, řo je řóh řón řnjesh řich řjenjeřnu pomoz řa řožohřowal.

řo řoku tam a řem řhodžerjom pař řteji muřřki řam. řa jehowobliczu pořajuje řo woboje: řjeřęke a řrudoba. řicžeje wořo Marju řa ř njepřchewođža řa ř jehow. řalle hdyž je řatja je řwojimi jemu ř woczřow na křešćijaniskřu řłóđž, pohladuje wón řa řo řpokořny ř njeřju a nařtaji řo ř meřtu domoj. řo je řón muřřki, řiž njedawno řež řow řtejo ř Griciřkeje pschihřate řrudnje řicžesře — řaroměr.

(řřchichodnje dale.)

Wřhelake ř bliska a ř daloka.

— řiřioniske řlicžbowanje řipřčęanřkeřo miřioniskeřo towarřtwa řo něřto řónž řwěřneřo lěta wobřamřje, niž řa řo řjedny řulija. Dořelž řu řserbja řwuczeni, pschi řlaczenju řiřioniskeřo řóřřla řwój řar woprowacz, čzylř to w bliřřim čžakřu čřinicž, řo mohli řnježa řuchowmi řiřioniske řary w prawym čžakřu wotpóżřlacz.

— řa pńóřřtwa řipřčęanřkeřo miřioniskeřo towarřtwa, w „řomhař řóh“ woczřiřčęanu, ř nowa lubny řserbow řeđžblimnyh čřinimy. řopruječe mały hodořny řar řa miřioniske towarřtwa, řotrež je w nuřy.

— řa ři řejm je řo řeřchol a bu wot řkala psches řronřku řečř wotemřjenny. ř pschęčřęlnymi řłowami řo řral řjedřich řugust na řařtupřerjom řuda wobroczi, řotrež řjenje řwěđčřachřu wo čřoplej wutrobje, řotruž řa řa derjeřicže řwojeřo lubowaneřo řuda. řejm je řo jeničřy ř temu řhromadžil, řo by pořtajił ř nowa ře dořhody, řotrež řral a řralowřka řwójba wot řraja dořtanu. Dořhody řa řralowřki řom wuczřinjachřu dořal 4 080 000 řřimřow, wone pař řo něřto pńiža na 3 797 000 řřimřow, to je wo 283 000. řěřo řudže řejm řutemu řakonjeř ř radořčřu pschihłořowacz.

— řež řhěžorřřowny řejm je řo řhromadžil. Wón ma řež wo powjetřchenju wóřřta wuradžicž, řa řež wo tym, řacz řo dwe-lěřna řlůžba řěřřřow něřto řakonřyř na pschęzo řawjedže. řajřerje to řhěžorřřowny řejm wobřamřje. Dořelž je řo řa řa do dweju řorřřow džęłiła, ma řo řicžba řěřđnyh řegimentow powjetřčicž, dořelž řěřhu řacz dořal na 1 řegiment wotměřjeni. ředny řajki nowy řegiment pschihłđže do řudysřina a řudže to najřerje řegiment řragonarjom. Duž řudža řo w řudysřinje nowe řařarmy řwaricž.

— řečřiřki amerikanřki pńřřident, řoosewelt řo řa řo wuřwoli. řo wupadžę wuřwolenja wólbnnyh muřřow je hješ dweł, řo wón wulku wjetřchinu dořtanje.

Daliřke dořrowólne řary řa woboje armeniske řyřoty.

ř řořřiřkeje wóřady psches řnjeřa řararja řřugarja:
řot njedžęlnizy 3 ř. — řp.

řmjenje wobohich řyřotow wutrobny džak.

Gółč, ředaktor.